

Chương 76

Chấn Động Quân Sơn

N

ào ngờ lão ta đã vỗ qua một lượt, hồi lâu vẫn không thấy phản ứng nhỏ nào. Nguyên là tiếng vỗ tay kỳ dị này của lão ta dùng để phát kích tâm ý của những người trúng tà thuật chế tâm của lão.

Bấy giờ trong lòng lão ta đã sinh nghi, liền vỗ tiếp lần thứ hai vẫn không thấy tác dụng, trên trán lão rịn giọt mồ hôi.

Cầm Tâm Hồng Tuyến Điều Thúy Linh thừa biết tác dụng của những tiếng vỗ tay này, đồng thời biết rõ nhiều nhân vật võ lâm chính phái đang ở trên đài chính diện đều bị trúng thuật chế tâm của lão ma đầu, lúc ấy trong lòng rất lo lắng, mãi đến khi thấy lão ta vỗ đến lần thứ hai vẫn không có phản ứng nào thì biết đã phát sinh ra chuyện "Bất khả tư nghị" chứ không nghi ngờ gì nữa!

Đương nhiên cô ta không hề biết được do Phương Thiếu Tùng dùng Tỉnh Mê Thạch Phiến gõ gióng lên ba hồi, đã giải tận tà thuật chế tâm của lão ma đầu trên các nhân vật võ lâm.

Cô ta tuy không biết chuyện ấy, nhưng bản tính thông minh lợi khẩu thoáng hiện nụ cười mỉa nhìn Bách Biến Thiên Tôn nói:

- Thuật chế tâm của người đã vô hiệu, để xem người còn trò gì hay hơn nữa không?

Bách Biến Thiên Tôn trong lòng thoáng sợ nhưng cố trấn tĩnh cười nói:

- Lão phu đương nhiên là đã tường kiến chuyện này, thuật chế tâm tuy thất hiệu nhưng Bát Mệnh Tử Độc tất không hư công đâu! Xin lỗi các vị bằng hữu, tiểu đệ đã thi thủ tí động tác trên người các vị trước đây!

Lời lão vừa nói dứt, ngoài đám thuộc hạ ra, rất nhiều người ở trong lòng thấy run sợ. Hiển nhiên không ai không biết sự lợi hại tàn độc của Bát Mệnh Tử Độc như thế nào, nên lúc ấy không ai dám vọng động.

Cầm Tâm Hồng Tuyến Điều Thúy Linh nghe vậy mặt ngọc bỗng sầm lại, la lên:

- Thủ đoạn của người thật ác độc!

Bách Biến Thiên Tôn ngửa mặt lên trời cười ha hả vẻ đắc chí nói:

- Vô độc bất trượng phu, ai cũng có thủ đoạn của mình!

Lão ngừng cười nói tiếp:

- Chỉ cần các ngươi hôm nay nghe theo lời ta thì ngày mai nhất định ta sẽ giải độc tức khắc, dứt khoát một lời không thay đổi!

Toàn trường im phăng phắc nghe rõ lời lão, đột nhiên một gã đại hán từ trong đám quần hùng nhảy phắt ra đỉnh đặc nói:

- Chỉ là lời nói khống dọa người, há ta tin sao?

Cầm Tâm Hồng Tuyến nhận ra người ấy không ai khác là Vô Trường Hạng Dục Lạc Thiết Ngưu, trong lòng dấy lên cảm động.

Bách Biến Thiên Tôn cười nhạt, chỉ tay vào Vô Trường Hạng Dục nói:

- Ngươi thật không sợ chết sao? Hảo! Vậy nhân đây ta mượn làm gương cho kẻ khác!

Vô Trường Hạng Dục hiên ngang nói lớn:

- Ta đang chờ ngươi đây!

Bách Biến Thiên Tôn nói:

- Ta sẽ lập tức biến Bát Mệnh Tử Độc trong người ngươi phát tác, ngươi chuẩn bị chết đi là vừa!

- Chớ nhiều lời thối tha, mọi người đang chờ xem trò cười của ngươi đây!

Mặt Bách Biến Thiên Tôn danh lại:

- Bát Mệnh Tử Độc đã ở trong người ngươi, nếu muốn chết sớm thì đề tức vận khí tại Đôn Điện, vận công vào Âm Đô, theo các yếu huyết, tự nhiên ngươi sẽ thấy rõ mọi chuyện.

Vô Trường Hạng Dục không chút lưỡng lự vận công đúng theo lời của Bách Biến Thiên Tôn, nhưng tuyệt nhiên không hề có một biến trạng gì xảy ra.

Lão ma đầu chính lúc ấy nghi ngờ Vô Trường Hạng Dục không vận công theo đúng lời lão, vừa định lên tiếng thì thấy một gã đại hán khác bước ra nhìn lão ta nói:

- Nghe nói Bát Mệnh Tử Độc khí vị thơm ngon, lão ma ngươi có nguyện cho ta nếm tí được không?

Bách Biến Thiên Tôn chính lúc ấy đang bối rối, nghe vậy trong lòng hí hửng hẳn lên, bèn nói:

- Bằng hữu nhược nhược như hứng thú, lão phu há tiếc rẻ tí Bát Mệnh Tử Độc hay sao? Người hãy há miệng ra lão phu sẽ cho người nếm Bát Mệnh Tử Độc.

Dứt lời lão ta liền lấy từ trong áo ra một chiếc bình sành màu đen lắc mạnh một cái, bèn thấy bột đen dài vọt tới miệng gã hán tử kia.

Bách Biến Thiên Tôn nhân hai lần thất thủ nên lúc này dốc hơn một nửa độc dược trong bình vào miệng gã ta, với liều lượng như vậy đúng nói gì chỉ một người mà đến trăm người cũng phải chết trong nháy mắt!

Gã hán tử sau khi đã ngậm độc dược trong miệng thấy khó nuốt bèn nhăn mặt nói:

- Khô khan quá, thật khó nuốt, người có thể cho ta một chén nước trong được chứ?

Bách Biến Thiên Tôn liền sai một tên thuộc hạ mang nước lại cho gã ta.

Gã hán tử nắm lấy chén nước nốc cạn một hơi, bao nhiêu độc dược theo đó trôi hết vào cổ, thật quái lạ không có hiện tượng khác lạ nào xảy ra.

Gã ta cười lên khà khà nói:

- Bách Biến Thiên Tôn, hay là người đã không cho ta uống Bát Mệnh Tử Độc?

Bách Biến Thiên Tôn run lên trong lòng, mặt biến sắc la lên:

- Người là ai?

Bấy giờ mới thấy gã hán tử kia đưa tay lên gỡ tấm mặt nạ, cười "Khà khà..", nói:

- Chẳng lẽ người không nhận ra lão phu sao?

Bách Biến Thiên Tôn sững sờ cả người, ấp úng thốt lên:

- Người.. người... là Độc Thủ Nhân Tâm!

Độc Thủ Nhân Tâm Cổ Khắc Đạo cười nói:

- Không sai, ma tặc kia!

Bách Biến Thiên Tôn vội vàng quay lại phía sau quát lớn:

- Cổ Đại Hy, bây giờ đến lúc người lập công chuộc tội đi!

Độc Thủ Kim Cương Cổ Đại Hy hùng hổ sấn tới, quắc mắt nhìn lão ta nói:

- Cổ Đại Hy ta há dễ để người sai khiến vậy hay sao?

Tiếp theo lời nói, cánh tay độc nhất vung lên nhằm ngực Bách Biến Thiên Tôn đánh tới ngay. Bách Biến Thiên Tôn liền phát tay áo phát ra làn chưởng kinh hóa giải chưởng lực của lão ta, nói:

- Cổ Đại Hy, Độc Thủ Nhân Tâm không kịp đến Tây Bắc giải cứu Bát Mệnh Tử Độc cho bằng hữu của người đâu!

Lão ta đã nói lên lời cảnh cáo ấy đối với Độc Thủ Kim Cương, hiển nhiên đã biết rõ chính hai lần ngửi thấy mùi hôi khó chịu trước đây phát ra là do Độc Thủ Nhân Tâm thi thủ giải Bát Mệnh Tử Độc cho quần hùng.

Độc Thủ Kim Cương cười nói:

- Không cần phiền đến người, độc dược trong người bọn họ đã sớm được giải trừ rồi!

Bách Biến Thiên Tôn trước tình hình rõ ràng trăm phần thất lợi như vậy đột nhiên cười lên cuồng loạn, giọng thâm độc nói:

- Các người tạm thời đặc ý, nhưng để thoát mệnh được ngày hôm nay thật không dễ đâu!

Cầm Tâm Hồng Tuyền Điều Thúy Linh sống gần bên người lão ta mười mấy năm qua đã biết con người lão ta tàn độc như thế nào, khi ấy nghe giọng điệu của lão thì biết ngay lão sẽ giở thủ đoạn âm toán, bèn la lớn lên:

- Mọi người coi chừng trúng âm toán!

Lời nàng vừa dứt đã nghe thấy trên đài chính trong đám quần hùng đã vang lên nhiều tiếng rú thê thảm, một trận đại loạn nổi lên, đã không ít người trúng âm toán của bọn thuộc hạ Bách Biến Thiên Tôn, thụ trọng thương hoặc bỏ mạng.

Nên biết Bách Biến Thiên Tôn từ trước đã phái nhiều thuộc hạ tâm phúc trà trộn vào trong quần hùng, chỉ chờ đến lúc này nhận được ám hiệu của Bách Biến Thiên Tôn là ra tay ngay.

Lại nhân vì lão ta sắp đặt mưu độc rất kỹ lưỡng, nên chỉ lần ra tay này đã không ít nhân vật giang hồ chính đạo thụ thương. Về phía đám quần hùng tuy cùng là chính đạo, nhưng lúc ấy vẫn là người của nhiều môn phái quần tụ, xen lẫn vào là thuộc hạ của Bách Biến Thiên Tôn hóa trang nên khi thấy người của mình trọng thương bèn nghi kỵ lẫn nhau, không ai tin ai, nên chỉ trong phút chốc hỏa khí bốc lên đã xảy ra một trường hỗn chiến không còn phân biệt được đâu là bạn đâu là thù.

Bát Khiếu Thư Sinh thấy lão nghịch đồ thâm độc lợi hại như vậy, bất giác phần hận gọi Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật một tiếng rồi hai người lao vào tấn công lão ma đầu.

Bách Biến Thiên Tôn tuy uy mãnh tàn độc nhưng lúc này mắt thấy sư phụ truyền nghề cho mình bỏ vào tấn công, trong lòng hoảng sợ không dám đương đầu, liền thi triển một thức Thiên Cân Đoan Mộc vận công lực xuống hai chân giậm mạnh làm vỡ toác mấy mảnh ván sàn dài, rồi cả người theo đó tụt nhanh xuống, biến mất dạng.

Bát Khiếu Thư Sinh và Thiết Tâm Tú Sĩ từ đài đối diện vọt đến thì đã không còn thấy tăm hơi của lão ma đầu đâu nữa, nhất thời thúc thủ chưa biết nên làm gì.

Bát Khiếu Thư Sinh cười khổ não nói:

- Nghịch đồ này thật thâm ác, lão phu quyết không tha cho hắn đâu!

Thiết Tâm Tú Sĩ nói:

- Hắn ta tất đã ẩn thân đằng sau chỉ huy, nếu phí thời gian tìm hắn ta tất sẽ lỡ sự, vấn đề cấp bách trước mắt là tránh làm thương vong chính phái.

Bát Khiếu Thư Sinh trong lòng buồn bực nói:

- Hiện tại chính là khó phân, chúng ta đối với người nào cũng không thể ra tay, đại họa hôm nay, lão phu khó tránh lỗi phần mình!

Thiết Tâm Tú Sĩ không kịp an ủi Bát Khiếu Thư Sinh, đưa mắt nhìn cuộc hỗn chiến đã đến hồi gay cấn, ánh đao kiếm sắc lạnh lẽo vút lên vùn vụt, chưởng phong vèo vèo, lại nghe thấy thêm vài tiếng rú lên, mấy thân hình tiếp tục đổ xuống.

Bỗng nhiên Tăng Bật phát hiện ra nhóm của Độc Thủ Nhân Tâm, Hoa Sơn Nhật Tự Kiếm Đường Liên Sơn, Võ Đường Thiên Long Kiếm Hà Trạch Long, Thiên Mã Hành Không Bằng Phương phụ tử, sư đồ Tuệ Nhân Sư Thái và Độc Thủ Kim Cương cùng với bọn nghĩa sĩ xứ Tây Bắc đang chiếm thế thượng phong. Lão ta bất giác vui mừng la lên:

- Lão tiên bối, chúng ta nên dựa vào lực lượng của Độc Thủ Nhân Tâm để bảo toàn cho nhân sĩ chính phái.

Bát Khiếu Thư Sinh gật đầu rồi hai người đến gia nhập nhóm Độc Thủ Nhân Tâm. Hoa Sơn Nhật Tự Kiếm Đường Liên Sơn thấy vậy mừng rỡ vội nói:

- Tăng đại hiệp, lập tức kêu gọi nghĩa sĩ chính phái tụ họp lại, chính tà phân minh rõ ràng mới tiện bề đối phó!

Trước tình hình cấp bách thế này, chính tà không phân biệt được, chỉ có Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bất mới là mục tiêu rõ ràng nhất. Ông ta lên tiếng hiệu triệu thì may ra người ta mới dám tin tưởng mà tụ tập lại với nhau.

Trước tình thế như vậy, Thiết Tâm Tú Sĩ không chậm một giây liền vận Trung Nguyên Nội Công phát ra một tiếng Sư Tử Hống khiến cho người ta nghe đến chói tai, rồi lớn tiếng nói:

- Phàm là bằng hữu của tại hạ Tăng Bất, xin hãy nhanh đến tụ hội tại đây!

Nghe tiếng hét lớn mọi người đã chùng tay, bấy giờ lại nghe lão ta nói như vậy đã thấy không ít người rời cuộc chiến phi thân đến bên lão.

Bấy giờ Cẩm Tâm Hồng Tuyến Điều Thúy Linh và Tăng Nguyệt Hà cũng nhún người phi đến.

Cẩm Tâm Hồng Tuyến thấy đám người tụ hội lại càng lúc càng đông trong lòng sinh nghi bèn lên tiếng cảnh giác:

- Phụ thân, nếu thấy kẻ nào thần sắc khả nghi tuyệt đối không nên để lại gần, đề phòng ma đảng trà trộn vào tiếp!

Tăng Bất nói:

- Nếu vậy thì mọi người thấy kẻ nào đáng nghi cũng không nên dả thương, chỉ cần điểm chỉ khống chế là đủ, tránh nhầm người.

Lúc này đám người chạy đến tụ tập đã nhiều, đương nhiên bên trong không ít kẻ là tâm phúc của Bách Biến Thiên Tôn xâm nhập trà trộn, bọn chúng đều bị Cẩm Tâm Hồng Tuyến Điều Thúy Linh vạch mặt chỉ ra là liền bị Bát Khiếu Thư Sinh Điều Vũ Thông và Tăng Bất xuất chỉ phong bế huyết đạo ngay.

Với công lực sở học như Điều Vũ Thông và Tăng Bất thì đám thuộc hạ của Bách Biến Thiên Tôn có gì đáng nói, bởi vậy để thực hiện việc này thật không hề phí sức.

Chẳng bao lâu chính tà phân rõ, cục diện bấy giờ đã phân hai rạch ròi. Phía nhân sĩ chính phái ngoài những vị cao thủ võ lâm của các đại môn phái và mười mấy nhân vật danh tiếng trên giang hồ ra, còn có thêm những người trước đây đã từng là thế lực gây dựng nên của Cẩm Tâm Hồng Tuyến Điều Thúy Linh khi nàng ở trong Tú Tú Trang.

Phía Ma đảng, La Thủ Thư Sinh Âm Sâm bây giờ chỉ còn là một trợ thủ cho một lão già người đã lùn, mà lại còn gầy nhỏ đến độ chỉ nhìn thấy xương chứ chẳng thấy thịt. Lão ta hiển nhiên trở thành kẻ lãnh đạo đám ma đầu lúc này, Bách Biến Thiên Tôn vẫn không thấy xuất hiện.

Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật đưa mắt nhìn lực lượng đối phương đánh giá rồi nhìn toàn chiến trường đã thấy hơn ba mươi xác chết oan uổng nằm la liệt trên đất, trong lòng bất giác hối hận vì đã đánh giá thấp lão ma đầu.

Nên biết, Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật lần này đến tham dự đại hội đã có chuẩn bị từ trước. Ông ta đã cùng Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên bàn bạc kế sách, chỉ không hiểu tại sao Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên không thấy hiện diện khiến ông phải chịu tổn thương không nhỏ như thế này?

Trong đầu vừa nghĩ đến bọn Phương Hiểu Trúc, ông cả kinh quay nhìn Tăng Nguyệt Hà hỏi:

- Hà nhi, ngươi đã làm gì tới Phương Hiểu Trúc và Vương Ngọc Liên?

Tăng Nguyệt Hà tâm trí đã hồi phục hoàn toàn, đối với những chuyện gây ác trước đây khi bị Bách Biến Thiên Tôn dùng thuật chế tâm lợi dụng, chỉ là mơ hồ hồ tuyết không nhớ rõ ràng lắm.

Đôi mày liễu của Nguyệt Hà nhíu lại suy nghĩ, truy tìm về ký ức, lúc sau mới loáng thoáng nhớ lại một vài ấn tượng trong đầu nói:

- Hình như đã giam bọn họ trong một căn phòng bằng sắt!

Thiết Tâm Tú Sĩ nghe vậy thở dài nói:

- Chuyện đã như thế thì e rằng hôm nay khó mà đối phó với Ma đảng!

Rồi ông lại nhìn Nguyệt Hà hỏi tiếp:

- Hà Nhi! Ngươi có nhớ cách mở căn phòng ấy ra không chứ?

Nguyệt Hà lắc đầu nói:

- Điều đó Hà nhi không biết, mọi chuyện trong gia trang đều do La Thủ Thư Sinh sắp đặt.

Thiết Tâm Tú Sĩ hốt nhiên nhìn Điều Thúy Linh hỏi:

- Vậy còn ngươi?

Nàng đáp:

- Căn phòng này thiết nghĩ hẳn là được làm sau khi con đã rời khỏi gia trang.

Bát Khiếu Thư Sinh hốt nhiên lên tiếng nói:

- Đã vậy thì các người hiện giờ cứ tạm thời cố thủ bất động, ta và Linh nhi sẽ trở lại Tứ Tú Trang cứu bọn Phương Hiểu Trúc, tránh độc thủ của nghịch đồ ma đầu.

Dứt lời, lão tiên bối nắm lấy tay Điều Thúy Linh rồi cả hai nhún người phóng về phía bờ hồ. Đúng lúc bọn họ đến bên bờ hồ, mắt bỗng nhìn thấy hai bóng đen thi triển Đạp Ba Độ Thủy thân pháp phi lại, tốc độ cực kỳ nhanh, chỉ trong nháy mắt bọn Bát Khiếu Thư Sinh đã nhìn thấy mặt hai bóng người đó. Bát Khiếu Thư Sinh thần sắc vui hân lên, lớn tiếng nói:

- Phương thiếu hiệp và Vương cô nương đã thoát hiểm!

Nguyên là, Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên sau khi bị La Thủ Thư Sinh Âm Sâm lừa nhốt vào căn phòng sắt, sau một hồi chưa tìm ra lối thoát, cuối cùng Phương Hiểu Trúc nghĩ ra một cách là cả hai đều vận toàn công lực, sử dụng Hóa Thiết Dung Cương (chảy sắt thép) tuyệt thế chân lực, bốn đạo khí lực hợp lại làm một phát hỏa nung chảy bức tường thép mà thoát được ra ngoài.

Tuy nhiên điều đó thật không thể dễ dàng thực hiện trong chốc lát, và dù bọn họ đã tận lực phí ra không biết bao nhiêu chân khí mà cũng chỉ nung chảy một lỗ nhỏ tí ti. Bấy giờ cả hai thấm mệt đành phải nghỉ dưỡng chân khí rồi mới tiếp tục công việc được, hốt nhiên lúc ấy bọn họ cảm thấy chiếc phòng sắt được nâng trở lên mặt đất.

Bọn họ cả hai người vừa mừng vừa lo lắng không biết điều gì sắp xảy ra thì đã thấy chiếc cửa sắt hé mở, Vương Ngọc Liên nóng vội liền tiếp một chưởng đẩy mạnh cửa bật mở ra ngoài. Cả hai tung mình phi ra, trong lòng khoan khoái tột cùng, hít thở không khí trong lành và nhìn vầng trăng đang chênh về Tây.

Phương Hiểu Trúc biết có người trợ giúp liền lên tiếng nói:

- Phương Hiểu Trúc xin đa tạ quý nhân trợ giúp!

Lời chàng vừa dứt đã thấy trong lùm cây bên phải nhảy vọt ra một bóng người, cười "Kha kha.." rồi nói:

- Thiếu hiệp xin chớ đa lễ, chúng ta nhất thời sơ suất mới xảy ra chuyện này!

Wương Ngọc Liên nhận ra người đó là Cửu Thiên Vân Long Cố Khai Hoa, lập tức nổi giận:

- Sư thúc! Sao không cứu chúng tôi ra sớm hơn chứ?

Cửu Thiên Vân Long nhún vai cười nói:

- Mẹ nhà ngươi! Ngươi đã không cảm ơn còn trách ta ư? Ta và Đẩu Tinh Thủ Lâm Thiên Hoa tuy đã phát hiện ra hai người bị giam hãm ở đây, trong lòng rất nôn nóng nhưng cũng đành chờ đến khi bọn chúng rời khỏi gia trang hết mới dám hành động. Đã vậy để tìm cho ra hệ thống đưa căn phòng này từ dưới lòng đất lên đây cứu các người ra đâu phải là chuyện đơn giản! Chúng ta đã phí mất không biết bao nhiêu thời gian cuối cùng mới tìm ra nó, bây giờ ngươi còn trách ta sao? Lần sau ta quyết không cứu ngươi ra lần nữa đâu nha! Ha ha..

Vương Ngọc Liên cũng toét miệng cười, định lên tiếng trả đũa vài câu thì lúc ấy bỗng thấy Đẩu Tinh Thủ Lâm Thiên Hoa cũng từ trong lùm cây vọt ra nói:

- Trể không biết bao nhiêu thời gian, hỏng hết chuyện, các người vẫn còn đứng đó đấu khẩu, thật đúng là...

Nói xong là lão ta quay người vọt ra ngoài, bọn ba người Phương Hiểu Trúc, Ngọc Liên và Cửu Thiên Vân Long vội vọt người phi theo ngay.

Đến bên bờ hồ, bọn Cửu Thiên Vân Long và Đẩu Tinh Thủ Lâm Thiên Hoa tự nhận công lực không đủ thâm hậu để thi triển Đạp Ba Độ Thủy thân pháp (chạy trên mặt nước) nên đành phải đợi kiếm được thuyền sẽ ra Quân Sơn sau, Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên bấy giờ thi triển thân pháp Đạp Ba Độ Thủy chạy thật nhanh trên mặt nước, nhưng dù sao khi ra đến Quân Sơn cũng đã trễ quá nhiều.

Bấy giờ Phương Hiểu Trúc, Vương Ngọc Liên và Cẩm Tâm Hồng Tuyến định biện bạch mấy câu nhưng Bát Khiếu Thư Sinh đã lên tiếng cắt ngang:

- Các người đã đến chậm một bước, có gì chúng ta từ từ hãy nói!

Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên phi thân lên đến Quân Sơn, mắt nhìn thấy thảm cảnh xác chết nằm la liệt trong lòng thương tâm khôn xiết, đồng thời tự thấy oán thẹn bản thân mình. Lại thấy Thiết Tâm Tú Sĩ Tăng Bật, đại khái cũng đã hiểu ra tình thế bấy giờ.

Vương Ngọc Liên không chịu nổi hét:

- Ác ma Điều Phùng Cừu, chúng ta quyết không tha thứ cho ngươi đâu!

Đúng lúc ấy đột nhiên nghe tiếng quát của lão già nhỏ thó lãnh đạo nhóm ma đầu vang lên:

- Bắt tên!

Lời lão vừa dứt, liền thấy tên độc như rừng, từng lớp từng lớp bay tới như mưa.

Phương Hiểu Trúc và Ngọc Liên thấy rừng tên dày đặc, lo sợ sẽ thương hại đến những người công lực thân thủ kém, bất đắc dĩ cả hai liền vận toàn chân khí phát ra một luồng đạo kinh lực mãnh làm thành một bức tường ngăn cản rừng tên.

Sau lúc đó, lại nghe lão ma đầu ấy quát lên tiếp:

- Phóng hỏa!

Dứt tiếng quát, liền thấy bọn thuộc hạ ma đảng mỗi người lấy trong mình một vật như hỏa lò, ném mạnh xuống đất, từ đó bốc lên một trận khói nồng nặc, tiếp theo là một biển lửa phừng phực cháy lên rồi lan dần về phía bọn họ...

- o O o -